

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΓΚΟΥΒΕΡΝΑΝΤΩΝ.

[Ο διάλογος γαλλιστί ἐξώθεν τῆς ἐκκλησίας
τῶν Δουτικῶν.]

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ. — Πού πηγαίνετε, mes chères.

ΠΗΛΗΚΤΟΥΔΑ. — Ἐγὼ εἰς τὸ σπῆτι γιὰ νὰ ἔβγαλω
ταῖς μαρμόραις *) περίπατον.

ΚΑΜΠΟΥΡΙΤΣΑ. — Κι' ἐγὼ θὰ ὀδηγήσω εἰς τὴν μου-
σικὴν τὸ θηριοτροφεῖόν *) μου.

ΦΟΥΡΝΟΣΕΛΟ. — Ἐγὼ εἶμαι ἀπηλαγμένη ἀπὸ τέτοιαις
ὕποχρεώσεις, διότι ἡ ματμαζέλ ἐμεγάλωσε καὶ οἱ γονεῖς
τῆς δὲν μοῦ τὴν ἐμπιστεύονται. Φοβοῦνται μήπως τῆς
κάνω τὸ χέρι.

ΑΝΟΣΤΑΝΑΛΑΤΗ. — Τί σκουριασμένοι, τί προληπτικοὶ
αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μᾶς ὑποπτύωνται ὡς
ἀξίας νὰ κάνουμε τὸ χέρι!

ΔΙΑΒΟΛΟΚΑΛΤΣΑ. — Μήπως δὲν ἔχουν δίκαιο; Δὲν
ἔθυμάστε ὅτι μία συνάδελφός μας ἐξεμύλισε τὰς θυγατέ-
ρας τῆς κυρίας Ω; ...

ΟΥΡΣΟΥΖΑ. — Τί κάνετε τὸ βράδυ, mes chères;

ΤΣΑΚΙΣΤΡΑ. — Ἐγὼ κοιμοῦμαι ἐνωρίς γιὰτί σ' τὸ
σπῆτι μας δὲν ἔρχεται κανεὶς. Εἶναι τόσῳ ζηλιάρᾳ ἡ Κυ-
ρία!

ΦΟΥΣΚΩΜΒΗ. — (Εἰς τὸ οὖς τῆς Τσακίστρας.) Τὸν
ἔβάζεις πάντοτε τὰ μεσάνυχτα ἀπὸ τὸ παραθυράκι τὸν ξαν-
θόν σου;

ΤΣΑΚΙΣΤΡΑ. — (Εἰς τὸ οὖς τῆς Φουσκωμένης.) Ἄμ ἐσύ;
τὸν ἔβάζεις πάντοτε τὰ ἑξημερώματα ἀπὸ τὸ πορτάκι τοῦ
περιβολοῦ;

ΘΕΟΤΡΕΛΛΗ. — Ὁὰ φύγω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ἐδῶ ὁ
κόσμος εἶναι βάνασος. Ὅλοι μὲ πειράζουν στὸν δρόμο.

ΟΣΙΑ ΜΑΡΙΑ. — Ἐμένα δὲν μὲ πειράζουν στὸ δρόμο.

ΣΤΡΙΓΛΑ. — Ἐλα, καὶ τὰ ἔξερουμε καὶ τὰ δικά σου ...

ΓΥΡΙΣΤΡΑ. — Κι' ἐγὼ θὰ φύγω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, γιὰτί
ἐδῶ ἡ γκοσβεργάντες παραμελοῦνται. Δὲν ἔχουμε καλὸ
κρεβάτι, δὲν τρώμε καλὰ, δὲν μᾶς πλένουν, οὔτε μᾶς σι-
δερώνουν, οὔτε μᾶς θερμαίνουν.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑΡΑ. — Ἐγὼ τὰ ἔχω ὅλα ...

ΣΚΥΛΛΟΜΟΥΡΗ. — Χμ. . . Χμ. . . τὸ ἔξερουμε . . . ἄμ
ὅλοι δὲν ἔχουν τὴν τύχην νὰ τῆς ἀγαπᾷ ὁ ἀφέντης.

ΚΑΡΟΤΣΟΥΔΑ. — Σᾶς ἀφίνω, mes chères, πηγαίνω νὰ
ἔβγαλω τὸ ξόανο *) περίπατο μὲ τὸ καροτσάκι. Ο, mes
chères! τί ζωή!

ΠΟΡΤΟΓΥΡΙΣΤΡΑ. — Καὶ ἐγὼ σᾶς ἀφίνω, γιὰτί ἀφοῦ
δῶσω τὸ πρόγευμα στὰ τέσσερα κουτανόητα *) θὰ κάμω
τῆς βίζιτές μου.

ΣΙΓΑΛΟΠΟΤΑΜΙ. — Adieu, mes chères! Σᾶς ἀφίνω
γιὰτί θὰ κατεβῶ κρυφὰ στὸ Φάληρον μὲ τὰ κουτελάκια *)
μου, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὸ πλοῖον τοῦ Γρυπάρη . . .

ΣΤΡΑΒΟΠΟΔΑ. — Θαῖρῶ πῶς θὰ κατεβῆς γιὰ νὰ ἰδῆς
κάτι ἄλλο . . .

ΚΟΝΤΟΚΛΩΤΣΙ. — Αἰὶ τρού λα λα λα λα ρα ρα !!!

Τρέχα γύρευε.

(*) Δι' ὄλων τῶν δι' ἀστερίσκων σημειουμένων λέξεων αἰ πλεῖστα
τῶν γκουβερνάντων ἀποκαλοῦν τὰ ἐμπιστευόμενα εἰς αὐτὰς
τέκνα.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Οἱ Ἀθηναῖοι εἴμεθα παράδοξα ζῶα.

Εὐρίσκομεν μεγαλειτέραν τέρψιν νὰ διασκεδάζωμεν μ'
ἓνα βλαῖκα, ἐνίοτε μ' ἓνα τρελλόν, ἢ νὰ ζητῶμεν τὸ μέθυ
εἰς εὐάρεστον συνδιάλεξιν ὡς οἱ Γάλλοι καὶ εἰς τὸν ἀφρόν
τοῦ ζύθου ὡς οἱ Γερμανοί.

Τῆς ἄλλαις πυκνῆς δμάς περιεκύκλου ἐν τῇ πλατείᾳ Συν-
τάγματος ἓνα δυστυχεῖ τρελλόν.

Ὁ τρελλὸς νοσημονέστερος τῶν ἄλλων τοῖς ἔλεγε :

— Δὲν εἶνε παράξενο λέγε λέγε τρελλὸς νὰ τρελλαθῶ σ'
τ' ἀλήθεια.

ΤΑ ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΑ.

Μὲ κουδουνάκια, λουλούδια καὶ γέλοια θὰ ἐκδοθοῦν ἐν-
τὸς ὀλίγου τὰ **Ἀποκρηάτικα** τοῦ φίλου Σουρῆ, τοῦ
γνησίου Ἀθηναίου ποιητοῦ.

Μᾶς τὰ διέβασε ὅλα καὶ εἶναι ὅλα γλυκὰ ὡς γλυκίσματα
τοῦ Σόλωνος. Εἶναι ὀλίγα, ἀλλ' εἶναι δι' ὅλα τὰ γούστα τῶν
Ἀθηναίων ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Πολιτικά, κοινωνικά, ἐ-
ρωτικά, βακχικά, παιγνιδιάρικα. Σᾶς προσφέρομεν δύο, τρία
δείγματα, δίκην γλυκοῦ καὶ καφέ. Τὸ γεῦμα θὰ σᾶς τὸ
προσφέρῃ ὁ ἴδιος, μόνον ἀντὶ **50 λεπτῶν**.

Εἶναι ἀπλᾶ ἀποσπάσματα ποιημάτων :

ΕΚ ΤΗΣ «ΒΙΣΑΓΩΓΗΣ».

Ὅλα, σ' αὐτῇ τῇ γῆ μασκαρευθῆκαν,
ὄνειρατα, ἐλπίδες καὶ σκοποὶ,

Ἡ μούραις μας μουτσούναις ἐγινήκαν,
Δὲν ξέρουμαι τί εἶναι ἡ ἴντροπή.

Ὅπ! ὄπ! στὸν γύρο ὅλοι . . . τραλαλό . . .

Κι' ἐγὼ μασκαρευμένος σᾶς γελῶ.

ΕΚ ΤΟΥ «ΠΟΙΟΣ ΕΙΔΕ . . .»

Νάχης κλητῆρες γιὰ φρουρῆ,
Καὶ νὰ σὲ κλέβουν φανερά,
Κι' ἐνῶ αὐτοὶ σὲ κλέβουνε,
Τὸν κλέφτη νὰ γυρεύουνε ;

ΕΚ ΤΗΣ «ΒΑΣΣΩΣ.»

Τί λές, καλή μου Βάσσω ;
Ἡ μαύρη δὲν ἔμπορῶ
Ψωμί νὰ σὲ χορτάσω,
Καὶ μοῦ ζητᾶς χορὸ ;

Ο ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ΑΘΗΝΑΙΚΟΣ

τύπος, ὁ ἄθος τῶν Ἀθηνῶν, ὁ **Ράλλης**, ἐφρονεύθη. Ἡ
καλλονή του, κανονικὴ, ἀνάλογος, σχεδὸν πλαστικὴ, ἐπέμα-
τὰς Ἀθήνας, ὡς ἀρξαμένους νὰ γεννῶσι τύπους καλλιτεχνει-
κούς, οὐς θὰ ἐζήλευον ἀρχαῖοι γλύπται.